



לע"נ  
נתנאל בן  
ציפורה  
ושלמה  
רפאל בן  
אסתר  
ת.נ.צ.ב.ה.

גליון  
527

**פרשת צו תשפ"ד**

אמנם אצלנו מקובל שהמשפחה של הכלה לא נוהגת ללכת לשבת אופרוף אלא להישאר בבית ואם כן לכאורה מה הקושי לצאת מהבית? אבל הענין הוא, שמכיוון שזו השבת האחרונה של הכלה בבית, אז המנהג שלנו היה לעשות כמין שבת פרידה מהכלה ומזמנים את כל האחים הנשואים ואת כל בני המשפחה בכדי לעשות קידוש, לחיים ועוגות - ובדיקו בשבת זו הוא מבקש ממני לעזוב את הדירה. אבל מצד שני יש כאן מצות גדולה לעזור לשכן. בקיצור הוא הכניס אותנו לדילמה גדולה. אמרתי לו שאתייעץ עם בני משפחתי ואחזיר לו תשובה.

אמרתי לילדיי שיש לשכן שבת שבע ברכות והוא צריך את הדירה. הם הסתכלו עליי כמו שנפלתי מהירח, אמנם הם לא אמרו כלום כי הם כבדו, אך פרצופיהם אמרו את הכל. אמרתי להם, שיש לי טיעון אחד ואם הוא לא יתקבל אני אענה לשכן תשובה שלילית, וכך אמרתי להם: 'אילו זה היה קורה לנו, שהייתה לנו שבת שבע ברכות ולשכן היתה שבת אופרוף, האם הייתה לנו אפשרות לחשוב יותר על האופציה הזו, שנמצא מקום אחר עם יותר הנאה לקראת הפרידה מהכלה ועל הדרך להרוויח זכויות קודם החתונה?'

זה כבר היה נשמע אחרת לגמרי. אבל עדיין חיכיתי לתגובה שלהם, ואז בתי הכלה אומרת לי שהמשפט האחרון שכנע אותה ואכן עדיף לאסוף זכויות קודם לחתונה ולתת לשכנים את הבית. במאמר המוסגר יש לציין שאנו מחבורת 'אשרי יושבי ביתך' שכולם באים אלינו, אבל אנחנו לא יוצאים כלל מהבית... בקיצור, לבסוף מצאנו בית גדול בישוב אחר, נסענו לשם ובאמת היתה זו שבת מדהימה עם כל החברים והמשפחה, והכל בא על מקומו בשלום, לכאורה.

הסיפור, מתחיל רק כאן... במוצאי שבת של אותה שבת המדוברת אנו יושבים ומתעסקים בהכנות לחתונה, ואל תשכחו שזו כלה ולא חתן... היינו ערים עד שעה מאוחרת בלילה עד שנרדמנו מעייפות ונכנסנו לישון. באזור השעה שתיים אני שומע צלצול טלפון, לא התייחסתי לזה כי חשבתי שזו טעות. בשעה שתיים וחצי שוב פעם שמעתי צלצול, וקמתי לענות, קודם שהגעתי לטלפון כבר הצלצול הסתיים לו. כשהרמתי את הטלפון אני רואה 10 שיחות שלא נענו, דפדפתי במספרי הטלפון השונים שהיו שם כשאני שואל את עצמי 'מי מחפש אותי בשעת לילה שכזו'. ואז אני מסתכל על המספרים ונעשה לי שחור בעיניים... שני

**הוא העוֹלָה עַל מוֹקְדָה עַל הַמְּזִיזוֹן כָּל הַלְיָלָה (ה' ב')**

האות מ"ם שבמילה 'מוקדה' נכתבת קטנה יותר בס"ת עפ"י המסורת, ומאידך גיסא התי"ו שבמילה 'תמים' בפסוק 'תמים תהיה עם ה' אלוקיך' נכתבת עפ"י המסורת באות גדולה, מדוע?

אומר הרבי **מקוצק** זצ"ל, שדבר זה בא ללמדנו פרק בהנהגה, לאמור: את ההתלהבות של האדם בעבודת בוראו צריך הוא להסתיר מאחרים, ולהראות ממנה רק מעט מזער, וזה נרמז במ"ם שב'מוקדה' שמרמז על האש הפנימית, ומאידך בעיני תמימות ואמונה עליו להרבות בהם עד שיפרצו חוצה, ויהיה מכריז כלפי חוץ בתי"ו רבתי 'כי ה' הוא האלוקים'.

\* \* \*

במהלך תקופת מגפת ה'קורונה' סופרו הרבה סיפורי השגחה מדהימים המכריזים קבל עם ש"השם הוא האלוקים', לפנינו אחד הסיפורים המיוחדים שארע ממש בתחילת תקופה זו.

מספר בעל המעשה: "אנחנו גרים בישוב חרדי קטן שכולם בו מכירים את כולם. באופן ספציפי אנחנו נחשבים בישוב כ'בית פתוח' לרווחה, שזה אומר שהשכנים יכולים לבוא אצלנו בכל שעות היממה ולא רק בשביל לבקש לחם או חלב אלא גם לשבת ולדבר. כמו"כ בכל ליל שבת הנשים יושבות בביתנו ומדברות עד שהבעלים מגיעים מבתי הכנסת, ובאמת אנחנו משתדלים לעזור לכולם בכל מה שצריך.

ערב שבת פרשת זכור, דופק שכן שגר דלת לידי, ומספר לי שהוא עושה שבת שבע ברכות לאחיו וסדרו דירות לכל משפחה ומשפחה אך הוא לא חישב נכון את כמות האורחים והתברר לו כעת שאין להורים שלו דירה, וקשה להם ללכת ממקום למקום כי הם מבוגרים, וביקש ממני שאסע לשבת למקום אחר ואף ישלם לי ע"ז כסף, בכדי שהוריו יהיו בשבת בדירתו. כפי שהקדמתי, אנחנו נעשה הכל בשביל אחרים וזה היה קל בעבורי, אבל הבעיה היא שגם לי היה שבת אופרוף כי ביום חמישי של אותו שבוע עמדתי לחתן את בתי, וא"כ שבת זכור היתה שבת אופרוף לחתן שלי.

טלפונים מראש המועצה ועוד שני טלפונים משני חברי מועצה, ועוד שני מספרים עם רצף מספרים מיוחד שיש רק לנבחרי ציבור מקושרים... ומה שהחריד אותי יותר מהכל זה... שני טלפונים מהמחותן שלי... וזה לא רק נורה אדומה אלא צופר גדול המבשר רעות... צעקתי בקול: "אוי א'ברוך... מה קורה כאן?!".

אשתי התעוררה מהצעקות ושאלה אותי: "מה קרה?".

"לא יודע", עניתי לה, "אך אני יודע שכולם מחפשים אותי ואיני יודע למה".

כל בני הבית קמו והסתכלו עליי ועל אשתי, היינו נראים חיוורים כסיד וקפואים על מקומנו. הם שאלו אותנו מה קרה אך לא היה מקום לשקר וסיפרנו להם על החיגים המוזרים של ראש המועצה וחברי המועצה וגם המחותן. הכלה החלה לזעוק, לכולנו היה ברור שקרה משהו.

"אני אתקשר", אמרתי. אך הבנות מיד עצרו אותי. למרות הכל החלטתי להתקשר למחותן שלי ואמרתי לו ישר: "אל תסובב אותי ואל תערבב אותי תגיד לי ישר מה קרה, מה הסיפור?". הוא אומר לי: "תירגע, הכל בסדר". אמרתי לו: "אני לא אירגע, ואני לא אהיה בסדר עד שתגיד לי במה מדובר".

ואז הוא אומר לי: "הבנתי שאתה צריך להיכנס לבידוד בעקבות חולה קורונה שהתגלה אצלכם ביישוב".

"ברוך השם", אמרתי, "כבר נלחצתי חשבתי כבר איזה אסון קרה". ואז הוא המשיך: "שזה אומר שאתה ואשתך לא יכולים לבוא לחתונה...". על זה לא חשבתי, ואמרתי לו שזו באמת בעיה ונראה מה לעשות.

הוא אומר לי: "זה בסדר, כבר שאלנו רב והוא התיר לנו לדחות את החתונה בשבועיים ואז תוכלו להשתתף".

אמרתי לו: "בשום פנים ואופן, אין מנהגנו לדחות חתונות, החתונה תתקיים כרגיל בלי ההשתתפות שלי ושל רעייתי".

ואז החתן תופס את הטלפון ואומר לי, שזה לא מעניין אותו וכי אם אני ורעייתי לא נגיע לחתונה גם הוא לא יגיע לחתונה... ויגמר הסיפור. אומר את האמת, שהאכפתיות הזאת היא שגרמה לי לחשוב מעט אחרת, שהכבוד הגדול שהחתן נתן לי שהוא לא יבוא לחתונה בלי ההשתתפות שלי, פשוט ריגש אותי עד דמעות, בכיתי בכי של התרגשות... התקשרתי לחבר המועצה ורציתי שיסביר לי מה צריך לעשות ומה הם הפרטים. הוא אומר לי שהוא חיפש אותנו כי אנחנו צריכים להיכנס לבידוד. אמרתי לו שאני יודע על כך, אבל אז הוא התחיל לתחקר אותי. "זה לגבי הבית כנסת", הוא אומר. [במאמר המוסגר, אני חייב לספר לכם משהו על הבית הכנסת שלנו ביישוב. שמו הוא 'בית כנסת חסידים-הכנסת אורחים', על שם שכל המגזרים מכל הסוגים באים להתפלל שם, וכך גם אורחים לא צפויים מוצאים את מקומם בבית הכנסת. וקעת

אמשיך את דברי החבר מועצה:] באותה שבת התארח ביישוב חולה קורונה מספר 29 - כונן מד"א שהתפלל בבית הכנסת הזה, והוא אותו אחד שהדביק גם חצי מטלז סטון... וכיוון שהייתי כמין גבאי שם, הם חשבו שאני קבלתי אותו ולחצתי את ידו ולכן אני צריך להתרחק מהכלה וכן להיכנס - אני ואשתי - לבידוד... ולא רק זה, הם בקשו לדעת פרטים על כל האורחים ששהו בבית הכנסת באותו זמן.

"עצור כאן", אמרתי לו, "קרה לנו נס, השבת, תתפלא לשמוע, אני לא הייתי בבית הכנסת כי מסרתי את הדירה שלי ברגע האחרון לשכן...".

ושבו ישבנו ובכינו כולם, והפעם בכי של הודאה והתרגשות לבורא עולם, ועל כך שקבלנו תגמול על המעשה האמיץ שעשינו...

החתונה התקיימה ביום חמישי, בדיוק ביום האחרון שהיה מותר להתחתן עד מאה איש, והיא הייתה שמחה מאוד. תחשבו, אם היינו צריכים לדחות את החתונה בשבועיים היינו צריכים לעבור לעשות לחתונה בבית, על אף שהיא גם הייתה שמחה, אבל זה כבר לא היה אותו דבר....".

[מתוך 'אספרה']

## הוא העלה על מוקדה (ו, ב)

כל המתגאה אינו נידון אלא באש, שנאמר 'היא העולה מי שמתגאה סופו יהיה 'על מוקדה' שנידון באש (ילקו"ש)

הגאווה מסוכנת, שורפת היא את הנשמה מבפנים, יש ליזהר ולברוח ממנה כמפני אש.

\* \* \*

שח הרב הגאון ר' שמעון רוזובסקי זצ"ל, אב"ד דאיישישוק: "בשנת תרפ"ה, כשהחליט רבינו ה'חפץ חיים' לעלות לארץ ישראל, בא לעירנו איישישוק, אשר למד בה שמונים שנה קודם לכן, והיתה חביבה עליו כל ימיו, כדי להיפרד מכל תושבי המקום. בהגיע הידיעה על דבר בואו של הצדיק, יצאתי עם כל אנשי העיר מחוץ לתחום, כדי לקבל את פניו של גדול וצדיק הדור בכבוד ובהדר כיאות. כאשר הבחין בי הח"ח, ביקש ממני לעלות ולהיכנס לתוך העגלה שלו. כשנכנסתי כבקשתו מצאתיו יושב ובוכה בדמעות. שאלתי "רבי! מדוע הוא בוכה?", והשיב לי: "על הכבוד הרב שאתם חולקים לי, שאיני ראוי לזה!". והביא את דברי הירושלמי האומר, שאם חולקים כבוד לאחד עבור שתי מסכתות שהוא יודע, ולמעשה האמת שהוא יודע רק מסכת אחת, עליו להודיע ולגלות את האמת שהוא יודע רק מסכת אחת. כמובן שניסיתי להרגיעו ולשדלו בדברים אך ללא הועיל, דעתו לא נתקררה כשהוא טוען שאין הכבוד הזה ראוי לו. כשראיתיו בכך אמרתי לו: "הנה מבקשים אנו בברכת החודש 'ותיתן לנו חיים של עושר וכבוד' ולכאורה יפלא עד מאוד, הלא מן

הכבוד אנו צריכים לברוח כמטחוי קשת, ואיך א"כ מבקשים אנו חיים של כבוד? אך העניין הוא, שאנו מוסיפים תיכף ומיד 'חיים שתהא בנו אהבת תורה ויראת שמים', כלומר, מה שאנו מבקשים חיים של כבוד, הוא כדי שתתרבה בנו אהבת תורה ויראת שמים, וכמובא בחז"ל בירושלמי שמתוך הכבוד שמחלקים לתלמידי חכמים, נוספת אהבת תורה ויראת שמים בעולם", ובכן המשכתי לומר אל הח"ח: "על רבינו מעתה לשמוח ולא לבכות, שכן מתוך הכבוד שאנו מחלקים לו, תתווסף אהבת תורה ויראת שמים!". כששמע הח"ח כך נחה דעתו והפסיק לבכות ונראה על פניו הטהורות קרן אור של שמחה.

[מתוך 'מאיר עיני ישראל']

\* \* \*

סיפר הגאון רבי **יצחק ידידה פרנקל** זצ"ל, שבבחרותו כשלמד בורשא, נפוצה השמועה כי מרנא ה'חפץ חיים' זיע"א מתעתד לבא לעיר, והתמלא רצון עז לזכות לראותו מקרוב ולהקביל פניו. ביום בואו, יצאה כל ורשא היהודית על רבבות תושביה לחלוק את הכבוד הראוי לגדול הדור, הדוחק היה עצום והצפיפות נוראה, "אבל ייחלתי בכל ליבי והתפללתי לה' שעל אף כל זאת, אזכה להתקרב ולזכות לראות מקרוב את פני קדשו של הכהן הגדול. והנה שמע ה' תפילתי, ובכל הדוחק העצום, פתאום מצאתי עצמי ממש קרוב מאד לצדיק ה'חפץ חיים'. ניצלתי את השעה הגדולה, וצעקתי: 'רבי בבקשה תברכני!'. בחסדי ה', צעקתי הגיעה לאוזניו של ה'חפץ חיים', הוא נתן בי את עיניו הקדושות ואמר: 'זלמה שאתה לא תברכני?'. לרגע נאלמתי דומיה מגודל המעמד והשעה, אבל מיד השבתי: 'הרבי הוא כהן, ואני ישראל!'. בת שחוק נראתה על פניו של הכהן הגדול, זכיתי לברכתו".

\* \* \*

מרן **הגראי"ל שטיינמן** זצ"ל סיפר, ששמע שאחד שאל את מרן ה'חזון איש' זצ"ל, אם הוא יודע שהוא גדול הדור? והשיב החזו"א שכן, וחזר הלה ושאלו: "אם כן איך שייכת אצן מרן מידת הענווה?". והשיב לו החזו"א: "אם לאחרים היו כוחות כמו שלי, היו יכולים להיות יותר גדולים...".

אמר מרן הגראי"ל על הסיפור הזה, שהוא לא היה מסוגל להאמין שההוא העז פניו לשאול כן את החזו"א, אז שלח את בנו לרב הנ"ל לשאלו האם המעשה היה נכון, ואישר שאכן כן.

\* \* \*

סיפר הגאון ר' **יגאל רוזן** שליט"א ראש ישיבת 'אור ישראל': "שנה אחת ביום הראשון של 'זמן אלול', עמדו אב ובנו בפתח הישיבה ובקשו לדבר איתי. כששאלתי לחפצם, אמר לי האב, שהוא רוצה להכניס את בנו לישיבה. כשניסיתי להסביר לו, שעכשיו לא מקבלים בחורים חדשים וזה נעשה כבר בזמן קיץ במבחני הקבלה, הציג האב את עצמו כרופא

השיניים של מרן **הגרש"ז אויערבך** זצוק"ל, והוסיף: "רבי שלמה זלמן ביקש לומר, שזו בקשה שלו להכניס את הבן לישיבה". התברר כי הבן למד במוסד תיכוני, ונפשו חשקה ללמוד תורה בישיבה קדושה, והאב שלא התלהב מהרעיון ניסה להניאו, אך ללא הצלחה, ופנה, כבכל דבר, למרן הגרש"ז אויערבך שמיד אמר לו לעשות כבקשת בנו, ואף המליץ להכניסו לישיבת 'אור ישראל' לפי כישרונותיו ורמתו. אמנם הגרש"ז ידע שעכשיו להכניס בחור לישיבה זה דבר קשה וייתקל בקשיים, אבל הבין שאם הצעד לא יעשה עכשיו - הרי שיתכן מאד שהבחור יחזור בו ועולם התורה יפסיד בן עליה. האב לא הרפה, ומיד אמר לי: "הגרש"ז ביקש להוסיף, שאם הרב לא מאמין שהוא שלח וביקש אישית, אז הנה הוא מוסר את הטלפון החסוי שלו, ומבקש שהרב יתקשר אליו". והוסיף, "שכמו כן, רבי שלמה זלמן ביקש לציין, שאם אינך מכירו ואינך יודע מי הוא, שאזכיר לך שהוא בא לנחם בשבעה כשישבת על אביך ז"ל...!".

הוסיף הגר"י רוזן ואמר: "הייתי מופתע! כל העולם היהודי ידע והכיר בגדלותו העצומה של עמוד ההוראה ר' שלמה זלמן, והנה יש לו צד פשוט שיתכן ואני לא זוכר ומכיר מי הוא!?!... בימי השבעה על הגרש"ז סיפרתי לבניו את המעשה, וכולם יצאו מגדרם מהתפעלות מענוותנותו היתירה של מרן הגרש"ז זצוק"ל".

[מתוך 'לקראת שבת מלכתא'-הרב בנימין גולד]

\* \* \*

אחד מחשובי הרבנים פנה פעם לגאון רבי **אברהם גניחובסקי** זצ"ל ואמר לו את המשפט הבא: "מקובלני מגדולי ישראל שכבר לפני שלושים שנים שרתה עליכם רוח הקודש!". הלה לא הספיק לסיים את המשפט ורבי אברהם, תוך כדי דיבור, שלף את נעלו מעל רגלו ואמר: "הנעל הזו שווה יותר ממני!" והוסיף: "מכיוון שנגעתי בנעליים מוכרח אני ליטול את ידי", ויצא ליטול ידיו ושוב לא חזר למקומו הראשון, כדי שלא ימשיך לדבר אתו בעניין...

[מתוך 'פניני עין חמד']

\* \* \*

סיפר הגאון רבי **דוד פיינשטיין** זצ"ל על אביו מרן הגאון רבי **משה פיינשטיין** בעל ה'אגרות משה' זצ"ל: "אבא, בעת ששהה ברוסיה, כיהן ברבנות לאחר נישואיו בעיירת ליובאן. בני הקהילה ידועים היו באהבת התורה ובהוקרת תלמידי חכמים. מנהג קבוע היה בעירם - מידי יום ביומו בשעות הבוקר המוקדמות, היה מופיע 'שמש' בית הכנסת בבית הרב, ומלווהו ביראת כבוד לתפילה.

ביום ראשון קם אבא בזריזות כמנהגו, נטל את ידיו, בירך 'ברכת התורה' והחל להגות בתורה. אט אט הפציע השחר ואור הבוקר החל לזרוח. לפתע נשמעו נקישות על דלת

ביתו... 'שמש' בית הכנסת, יהודי בגיל שיבה, ניצב בפתח הדלת. לשאלת אבא מה רצונו? השיב בראת הכבוד, כי תפקידו ללוות את הרב זה שנים רבות לבהיכ"ל לתפילה.

אבא עמד נדהם ונבוך. הוא לא היה רגיל לדברים שכאלה, 'שמש' יבוא לקחתו? לכבוד שכזה לא ציפה כלל, קשה היה לו לשאת זאת. כה עניו וקטן היה בעיני עצמו, עד שלא יכול היה להבין לשם מה מכבדים אותו כל כך. אך כאשר כבר הגיע ה'שמש', קם מיד ממושב ובלית ברירה נלווה אליו.

בדרך הררר לעצמו והתלבט, שאינו יכול להסכים שיהודי מבוגר, יבוא מידי בוקר ללוות אדם צעיר כמותו. אך מצד שני - הרי אסור לו לבטל מנהג זה, שכן בכך מבטאים בני העיירה את אהבתם לתורה, ואסור להמעית את כבוד התורה בעיניהם. לכן גמלה החלטה בלבו, שמהיום והלאה יקום הוא וימתין ליד ביתו של ה'שמש'... במקום שיבוא הוא אליו, יקדים הוא וייתייצב ליד פתחו של ה'שמש' ויצעדו יחדיו לביהכ"ל.

וכך היה. למחרת קצת לפני השעה המיועדת הגיע אבא לבית השמש ונקש על הדלת. משפתח ה'שמש' את דלת ביתו, לא האמין למראה עיניו, אבא בכבודו ובעצמו עומד וממתין לו בשער הבית. ה'שמש' שאל את אבא בתדהמה האם קרה משהו? הרגיעו אבא וטפח בחיבה על שכמו וביקש לצאת לדרך. וכך מידי יום ביומו השכים ומיהר תחילה אל בית ה'שמש', כשהוא חושש בלבו שמא יקדימו השמש ויבוא לביתו...

כל בוקר צעדו יחדיו אבא וה'שמש'. לכולם נדמה היה כי ה'שמש' מלווה את הרב, אך לאמיתו של דבר ליווה הרב את ה'שמש'.

[מתוך 'נועם שיח' - המודיע']

## אֵשׁ תְּבַיֵּד תִּתְקַד עַל הַמְּזִיחַ לֹא תִכְפֹּה (ו, ו)

כל מים רעים שבעולם לא יוכלו לכבות את אש האהבה, אלא תמיד תוקד על המזבח לא תכבה (השל"ה הק' פר' צו ח)

בליבו של כל יהודי בוערת אש, אש האהבה לבורא יתברך. אש זו הינה 'אש תמיד', שאינה נכבית לעולם. פעמים שהיא עמומה, אבל תמיד גחליה לוחשות, ומצפה היא שִׁילְבו אותה, או אז תפרוץ החוצה ותחמם את האדם והעולם.

\* \* \*

הגר"ש יפרח, ראש ישיבת 'שערי תשובה וחיים', מביא בספרו 'מנחת שלום' שאחד מבניו של הגר"ח גריינימן זצ"ל סיפר לו, שבהיותו פעם בתפילת שחרית בבית הכנסת 'הליגמן', ניגש אליו לאחר התפילה יהודי שהגיע לגבורות, ושאל אותו האם הוא בנו של הגר"ח גריינימן. כשהשיב לו בחיוב, אמר לו הקשיש שהוא רוצה לספר לו מעשה הנוגע

במקצת לאביו זצ"ל. וכך היה המעשה: "שם המשפחה שלי הוא היינמן", אמר האיש, "אבי המנוח ייסד תלמוד תורה בחיפה. בהגיעי לגיל בר-מצוה נסע אבא לבני ברק כדי להזמין את מרן ה'חזון איש' זצ"ל לסעודת המצוה שנערכה לכבודי. כדי לחזק את ידי אבי שהקים ת"ת בעיר חיפה, שתושביה היו רחוקים בזמנו משמירת מצוות, הסכים החזו"א להגיע לאירוע.

בתקופה ההיא נחשבה נסיעה כזו לטרחה רבה, עד שאפילו נהגי מוניות סירבו לבצעה למרות התשלום הגבוה שקיבלו על הנסיעה. אבא ז"ל נערך להשיג נהג-מונית שייאות לבצע את הנסיעה ולהביא את החזו"א לחיפה. לאחר מאמצים איתר נהג בשם 'בריק' שהסכים לנסוע מחיפה לבני ברק הלך ושוב. אבל כיון שהנהג ההוא לא היה אדם דתי, התנה עמו אבי שלא יגיע במכנסיים קצרים, ושיחבוש כיפה על ראשו. הוא אף הוסיף ואמר לו: "אם אין לך בגדים מתאימים, אני אקנה לך בגדים מכובדים וכיפה...".

הנהג אכן הופיע לנסיעה בצורה מכובדת, וכשהגיע לבית החזו"א בבני ברק, היו שם, מלבד החזו"א, גם הגר"ח גריינימן שהצטרף עמו לנסיעה, וגם הגר"ז רוטברג זצ"ל [ראש ישיבת 'בית מאיר'] שהוצרך אף הוא לנסוע לחיפה מסיבותיו - הוא. הנהג מר בריק עשה מלאכתו נאמנה, והסיע את החזו"א ומלוויו מב"ב לחיפה וחזרה. אך ראה זה פלא, הוא לא הגיע אל אבי כדי לדרוש את התשלום שעליו סוכם. אבי התקשר אליו ושאל: "מדוע אינך בא לקבל את הכסף?...". אך מר בריק משיב לו: "על נסיעה כזו אינני מוכן לקחת כסף...". כשאבי שאל אותו למה הוא מתכוון, אמר הנהג: "די לי שזכיתי להסיע אדם גדול כזה, אינני מוכן לקחת תמורה על כך!".

"אבא לא הירפה ממנו", סיפר הקשיש, "ואמר לו שהוא מצידו מחויב לשלם את החוב עד הפרטה האחרונה. אבל הנהג התעקש וסירב לקבל. ברם, גם אבא התעקש. הרהר הנהג כמה דקות. ולבסוף אמר כך: 'במשך כל הנסיעה שמעתי שהנוסעים הנכבדים מדברים אך ורק בדברי תורה, ולא העלו בשיחתם שום דבר מענייני העולם הזה. הבנתי מכך שהתורה היא דבר חשוב. ולכן אם ברצונך לשלם לי, תלמד איתי פעם בשבוע, מחצית השעה, והיה זה שכרי'.

אבא הסכים לכך בשמחה רבה, הם קבעו ללמוד מדי שבוע, וכמובן שהיה זה ללא תשלום. הנהג נהנה מאוד מהלימוד, ולאחר זמן ביקש מאבי שיוסיף לו עוד מחצית השעה. כמובן שאבא הסכים גם לכך. מר בריק החל להתקרב לתורה ולמצוות. עשה צעדים ראשונים בשמירת כשרות ושבט, עד שנעשה בעל תשובה גמור!

ממשיך הקשיש ומספר: "יכול אני להעיד שכל בניו ונכדיו של הנהג ההוא יצאו בני תורה יראים ושלמים, הנזהרים בקלה כבחמורה!". וכל זה אירע כתוצאה ממפגש חד-פעמי שהיה לו עם החזו"א והגר"ח גריינימן... [מתוך 'קול ברמה']